

Zweven in het oneindige niets

Dark Was The Night – Solistenensemble Kaleidoskop -18 & 19.02.2015
Concertgebouw Brugge

De organisatie is piekfijn uitgewerkt. Geen gsm's, geen digitale horloges, zelfs geen analoge uurwerken met lichtgevende wijzertjes. We worden het concertgebouw doorgeloodst naar de backstage van de concertzaal, waar we onze schoenen moeten uitdoen en dikke warme grijze sokken aan krijgen. Een dekentje ook, want 'het gras is nat'. En het gras is echt nat. Als we ons op de heuse grasmatten nestelen en het licht stilletjes uitgaat, vergeet je dat er nog andere mensen in de zaal zijn. Het wordt pikzwart, je hebt het gevoel op je klein rechthoekje gras in het oneindige niets te zweven. En dan, dan komt de muziek. Het concert duurt anderhalf uur, maar het gaat voorbij alsof het tien minuten zijn. Nee, niet omdat je in slaap valt, maar door de heuse betovering, de bezwering die je verder in het gras doet zakken en je helemaal doet opgaan in het kamerorkest dat schijnbaar overal rond je dwarrelt, en speelt, en zingt. Het enige overblijvende zintuig is het gehoor, zelfs de lichte ademhaling van de orkestleden wordt opeens oorverdovend. Het is een overweldigende sensatie, het gevoel compleet overgelaten te zijn aan de wil van het orkest, alleen, in het donker. Je leeft mee met de muziek, zit in de muziek, bent de muziek. Het voelt als gemasseerd worden, helemaal kneedbaar in de handen van de muzikanten, machteloos maar gelukkig. Ravels strijkkwartet wordt een winterse zonsopgang, en Max Regers *Abendlied* weerklinkt opeens, ontroerend, als een stille schemering. En dat in het absolute donker. Sjjek.

*Jolan Wuyts - Soundcast
Jongerenreporter Concertgebouw Brugge*